

Resumé

Tématem diplomové práce je povinnost tvrzení a povinnost důkazní ve sporném občanskoprávním řízení. Uvedené povinnosti patří mezi základní instituty procesního práva. Tím, že účastník řízení splní obě povinnosti a zároveň unese odpovídající břemena, zvyšuje šanci na svůj úspěch ve sporu. Pokud by byl nečinný, jeho pasivita se může odrazit na výsledku sporu. Cílem mé práce bylo pojednat o základních povinnostech v civilním řízení v rámci osmi kapitol. V první kapitole je zmíněn historický exkurz, zde uvádím, jakým způsobem byly výše uvedené povinnosti upraveny v předchozích úpravách občanského procesního práva. Jedná se pouze o nástin historického vývoje. V druhé kapitole se stručně věnuji aktuálnímu pojetí – de lege lata. V navazující třetí kapitole se již zabývám povinností tvrzení a povinností důkazní v obou typech nalézacího řízení, a to ve sporném a nesporném řízení. Kdy ve sporném řízení se vyžaduje vyšší aktivita účastníků řízení oproti účastníkům v nesporném řízení. Kapitola čtvrtá je zaměřena na detailnější popis obou procesních povinností a k nim odpovídajících břemen. Jsou zde uvedené i různé teorie důkazního břemene. A případy, kdy dojde k přesunu důkazního břemene na protistranu. Pátá kapitola je zaměřena na žalobu, ale pouze co se týče procesních povinností, jedná se o minimální požadavek zákona, na obsah žaloby, aby tedy žaloba byla soudem vůbec projednatelná, a jaké následky budou mít neodstraněné vady podání. V kapitole také zmiňuji stanoviska vyšších soudů ke splnění povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, kdy ještě považují obě povinnosti za splněné. Procesní povinnosti nemá pouze žalobce, ale také žalovaný. Těmi se zabývám v kapitole číslo šest. Zde uvádím i dvě formy výzvy soudu, které může soud uplatit vůči žalovanému, aby se k projednávané věci i on vyjádřil. Dále rozebírám jaké následky bude žalovaný nést, pokud výzvu soudu neuposlechne. Sedmá kapitola pojednává o koncentraci řízení, neboť nepochybně souvisí s procesními povinnostmi civilního řízení. Vymezuje, do kdy účastníci mohou uvádět rozhodující skutečnosti a navrhované důkazy. A kdy už soud k dalším návrhům stran přihlížet nebude. S ohledem na projednání rekonstrukce občanského soudního řízení, zmiňuji i budoucí pojetí povinnosti tvrzení a povinností důkazní – pojetí de lege ferenda. V osmé kapitole se věnuji z pohledu de lege ferenda též koncentraci řízení, která oproti povinnostem by měla projít radikálnější změnou.